

Arrest

nr. 45 043 van 17 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. MEULEMANS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 oktober 2009 en heeft zich op 23 oktober 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 januari 2010.

1.3. Op 22 februari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van Kamishli en een Syrisch-orthodox christen te zijn. Op 14 april 2005 zou uw minderjarige gehandicapte broer Y. (...) een Arabische jongen, A. (...) D. (...) genaamd, in een waterput in het dorp Sleimane Sari geduwd hebben. Ahmed zou hierna overleden zijn. U en gans uw familie, uw vader S. (...) S. (...) (OV 5.916.641), uw moeder S. (...) R. (...) (OV 5.916.641), uw minderjarige broer S. (...) S. (...) en uw broer S. (...) S. (...) (OV 6.022.836), zouden naar het dorp Demkhiah gevlucht zijn. Tijdens jullie verblijf aldaar zou uw vader via tussenpersonen tot een verzoening hebben willen komen met de familie van Ahmed, maar zij wezen dat af en waren uit op bloedwraak. Ze zouden te kennen hebben gegeven dat ze u en uw broer S. (...) wilden doden om de dood van Ahmed te wreken. Uw vader zou vervolgens bij de politie van Kamishli zijn langsgaan om een verklaring af te leggen over het incident. Er zou een proces-verbaal zijn opgesteld maar de politie zou aan uw vader hebben meegedeeld dat ze verder niets konden doen aangezien de familie van Ahmed geen klacht had ingediend. Op 25 april 2006 zou u samen met gans uw familie, ouders en broers, naar Midiyat in Turkije gevlucht zijn. Uw moeder en uw broer Y. (...) zouden als eersten doorgereisd zijn naar België om hier asiel aan te vragen. Daarna zou uw broer S. (...) naar België vertrokken zijn om asiel aan te vragen. Uw vader zou vóór zijn vertrek naar België eerst nog naar Syrië zijn gegaan om geld op te halen voor zijn reis maar hij zou door de familie van Ahmed in Kamishli zijn aangevallen waarna hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Daarna zou hij terug naar Midiyat zijn gegaan van waaruit hij in december 2007 richting België vertrok om hier asiel aan te vragen. U zou in Midiyat zijn blijven wonen bij een ver familielid. Uw vader zou u dan gevraagd hebben om een bewijs bij de politie van Kamishli te gaan ophalen om zijn asielrelaas te staven. U zou bijgevolg op 3 januari 2009 naar Syrië zijn teruggekeerd om geld op te halen om uw reis naar België te betalen, alsook om een bewijs van de politie te gaan ophalen. Op 6 januari 2009 zou u naar de politie van Kamishli gegaan zijn om dit bewijs te bekomen, maar toen werd er u meegedeeld dat tegen u, uw vader, en uw broers Y. (...) en S. (...) een klacht was neergelegd door de familie van Ahmed en jullie ervan werden beschuldigd Ahmed te hebben gedood. U zou na ondervraging op 12 januari 2009 aan de rechtbank van Kamishli overgedragen zijn en de rechter was van oordeel dat u gedetineerd diende te worden totdat uw familie zich zou melden. Ongeveer één week na uw aankomst in de Alayaa gevangenis te Kamishli zou uw oom langs moederskant, E. (...), u zijn komen bezoeken. Hij zou u meegedeeld hebben dat u zich geen zorgen diende te maken omdat hij een advocaat had aangesteld en hij bezig was een oplossing te vinden. Op 15 maart 2009 zouden u en twee andere gevangen van de "musad" (adjunct) R. (...) de opdracht gekregen hebben om een vrachtwagen met voedsel uit te laden. R. (...) zou u toegefluiserd hebben hem te vragen of u naar het toilet mocht gaan. U zou dit gedaan hebben waarna hij u de toestemming zou hebben gegeven. In het toilet zou R. (...) bij u gekomen zijn met een werkpak van de voedselleveranciers. U zou zich hebben verkleed en in de vrachtwagen hebben plaatsgenomen die nu bestuurd werd door R. (...) en zo onopgemerkt de gevangenis hebben kunnen verlaten. R. (...) zou u vervolgens tot bij de wagen van uw oom E. (...) gebracht hebben. Uw oom zou u daarna direct naar Mahatta Qadimeh gebracht hebben. Samen met een smokkelaar zou u vervolgens te voet de grens met Turkije zijn overgestoken. In Turkije zou een wagen u hebben opgewacht en u vervolgens naar Midiyat gebracht hebben. U zou er tot 15 oktober 2009 bij dat 'ver' familielid geleefd hebben. Op 16 oktober 2009 zou u in Istanbul zijn aangekomen om vervolgens per vrachtwagen naar België te reizen waar u op 22 oktober 2009 bent aangekomen. De volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt Syrië te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U baseert uw vrees bij terugkeer naar Syrië voornamelijk op het feit dat u samen met uw broer S. (...) in het kader van bloedwraak door de familie van Ahmed zal worden gedood (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 13 en 15). Wat betreft uw vrees om door de familie van Ahmed te worden gedood dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat bloedwraak verboden is in Syrië en dat de Syrische overheid, precies tegenover de naar weerspanningheid en ongewenste autonomie neigende Arabische stammen, haar gezagsmonopolie absoluut hardnekkig en consequent verdedigt. Wanneer er hier al geestelijke waardigheidsbekleders bij de onderhandelingen zijn ingeschakeld en niettemin deze bloedwraak verder onopgelost blijft, zal de Syrische overheid ingrijpen. De bevoegde instanties zouden de Arabische familie onder druk zetten om van deze bloedwraak af te zien. De nodige machtsmiddelen staan de Syrische overheid daarvoor zonder meer ter beschikking en zullen dan ook

zonder enig probleem ingezet worden. Gezien bovenstaande observaties kan er dus geen geloof worden gehecht aan het feit dat jullie na de tevergeefse pogingen van de bemiddelaars (gehoorverslag CGVS, p. 4) niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van jullie autoriteiten en dit louter en alleen omdat de Syrische autoriteiten zelf moslims zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarenboven blijkt uit deze informatie ook nog dat een christen nooit een geschikt bloedoffer is voor een gedode moslim.

Verder is het opmerkelijk dat u ondanks drie jaar verblijf in Turkije op 3 januari 2009 naar Kamishli in Syrië zou zijn teruggekeerd om geld op te halen om uw reis naar België te financieren en om een bewijs bij de politie in Kamishli te gaan ophalen. Het is weinig geloofwaardig dat u dergelijk risico zou hebben genomen terwijl u beweert bloedwraak te vrezen en uw vader in 2007 bij zijn terugkeer naar Kamishli zou zijn aangevallen door de familie van Ahmed op het moment dat hij daar was om geld te gaan ophalen voor zijn reis (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). Het argument dat u opwerpt om uw terugkeer te vergoelijken, namelijk het feit dat uw vader u uitdrukkelijk gevraagd zou hebben om een dergelijk bewijs bij de politie te gaan ophalen kan gezien de bovenstaande opmerkingen totaal niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien dient in dit kader nog aangestipt dat u ook nog ooms heeft wonen in Syrië die dit in uw plaats zouden hebben kunnen gaan vragen (gehoorverslag CGVS, p. 6). U hiermee geconfronteerd stelt dat de politie dit bewijs niet aan uw ooms zou geven omdat ze geen familie in de eerste graad zijn (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit argument is niet afdoende daar u zelf niet de moeite gedaan hebt om dit eerst via uw ooms te trachten te regelen (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7). Gezien de ernst van de door u geschetste situatie is het immers niet meer dan logisch dat u hoe dan ook eerst een poging zou hebben gedaan uw ooms in te schakelen. Toen u ermee geconfronteerd werd dat het weinig geloofwaardig is dat een vader zijn zoon deze opdracht zou geven, antwoordde u tout court dat u het geld nodig had en niemand anders u het geld zou brengen aangezien uw ooms werken en geen tijd hebben om naar Turkije te reizen (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7). De door u aangereikte verklaringen kunnen totaal niet overtuigen en doen verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Deze appreciatie wordt onderstreept door het feit dat uw vader in 2007 bij zijn terugkeer naar Syrië niet naar de politie zou zijn gegaan om een bewijs te vergaren (gehoorverslag CGVS, p. 7), temeer hij van plan was naar België te reizen om uw moeder en uw broers Y. (...) en S. (...) te gaan vervoegen die hier al asiel hadden aangevraagd. U hierop gewezen verklaart dat uw vader niet zou hebben geweten dat hij een dergelijk document nodig had (gehoorverslag CGVS, p. 7). Weerom kan uw uitleg niet overtuigen daar uw moeder toen al een asielprocedure had doorlopen waardoor er kan van worden uitgegaan dat hij van het belang van dergelijke documenten moet hebben afgeweten.

In verdere lijn kan er ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u op 15 maart 2009 via de hulp van de adjunct R. (...) uit de gevangenis kon ontsnappen. Zo is het niet geloofwaardig dat een verantwoordelijke van de gevangenis bereid zou zijn gevonden om u te hebben helpen ontsnappen dit terwijl u ervan verdacht wordt iemand te hebben vermoord. Uw verklaring als zou deze persoon door uw oom E. (...) zijn omgekocht kan niet overtuigen daar het niet meer dan logisch is dat een adjunct zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de risico's die een dergelijk gedrag (het helpen ontsnappen van een verdachte van moord) met zich meebrengt zo zijn rol hierin aan het licht zou komen (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Tot slot dient aangestipt dat u tot op heden geen enkel nieuws hebt over het verdere verloop van uw rechtszaak bij de rechtbank in Kamishli. Niettegenstaande het feit dat u een advocaat zou hebben, hebt u nagelaten om zich via deze persoon te informeren over uw zaak (gehoorverslag CGVS, p. 14). Daarnaast is het ook zeer bevreemdend dat u zelfs de naam van uw advocaat niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 10). Mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven kan er van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou doen zich om zich hieromtrent te informeren en op de hoogte te zijn van de 'identiteit' van uw advocaat.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw getuigschrift 2001 en uw schoolrapport 2005, hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw schoolcarrière, gegevens die hier niet ter discussie staan. De aanhoudingsnota dd. 12/01/2009 heeft geen enkele meerwaarde. Dergelijk "authentiek" document heeft enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Daarenboven dient te worden aangestipt dat 'uw uiterlijk niet weergegeven is' in dit document, dit terwijl er duidelijk naar deze kenmerken verwezen wordt (zie vertaling document).

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vader S. (...) S. (...) (OV 5.916.641) er op 20 juni 2008 door het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus genomen werd, hetgeen op 3 november 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd werd. Op 16 december 2008 verwierp de Raad van State (RvS) zijn beroep. Ook in hoofde van uw broer S. (...) S. (...) (OV 6.022.836) werd er op 2 oktober 2007 door het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, hetgeen op 19 december 2007 door de RVV bevestigd werd. Op 11 februari 2008 verwierp de Raad van State het beroep van uw broer. Ook uw moeder S. (...) R. (...) (OV 5.916.641) kreeg al op 29 november 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het CGVS. Gans uw familie beroept zich op dezelfde vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikel 1 A van het VN-Folterverdrag van 10 december 1984, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met het door hem voorgelegde aanhoudingsbevel, de informatie uit het antwoorddocument zwart op wit aantoonde dat verzoekers vrees aannemelijk en reëel is nu hij effectief werd aangehouden, hij onbetwistbaar niet de verhoopde bescherming kan krijgen van de Syrische overheid vermits de belangrijkste plaatsen worden voorgezeten door Arabische families, de feiten onopzettelijk zijn gebeurd door een verlengd minderjarig verklaarde die geen besef had van zijn daden, en de Commissaris-generaal ten onrechte niet begrijpt dat verzoeker een bewijs bij de politie durfde te gaan halen. In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus niet onderzocht heeft ofschoon uit de stukken van het dossier blijkt dat er toch wel een zeer grote discriminatie is ten opzichte van christenen.

2.2. Uit de lezing van verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker, een christen, Syrië ontvlucht is uit vrees voor eerwraak vanwege een Arabische familie. Verzoekers gehandicapte broer, Y., duwde op 14 april 2005 bij een ruzie een Arabische jongen, A., in een waterput waarna deze kwam te overlijden. Verzoekers familie vluchtte naar een ander dorp en poogde vandaar via tussenpersonen tevergeefs tot een verzoening te komen met de familie van A.. Omdat de familie van A. aangaf verzoeker en zijn broer S. te willen doden uit wraak voor de dood van A., ging verzoekers vader naar de politie. De politie verklaarde echter niets te kunnen doen zolang de familie van A. geen klacht zou indienen, waarop verzoekers familie op 25 april 2006 naar Midyat in Turkije vluchtte. Verzoekers moeder en broer Y. reisden als eersten naar België om hier asiel aan te vragen, zijn broer S. volgde later. Verzoekers vader keerde, voor zijn vertrek naar België, eerst terug naar Syrië om geld op te halen voor zijn reis doch werd in Syrië aangevallen door de familie van A. en diende een maand in het ziekenhuis te verblijven alvorens hij in december 2007 naar België kon vluchten. Verzoeker keerde op 3 januari 2009 op zijn beurt terug naar Syrië om er geld op te halen en een bewijs van de politie te vragen omtrent de door hem en zijn familie voorgehouden feiten. Op het politiebureau werd aan verzoeker meegedeeld dat er een klacht was neergelegd door de familie van A., en dat hij en zijn familie beschuldigd werden van de dood van A.. Verzoeker werd gedetineerd totdat zijn familie zich zou melden, maar slaagde erin om een week na zijn overbrenging naar de gevangenis, op 15 maart 2009 met de hulp van een verantwoordelijke van de gevangenis en zijn oom, die ook een advocaat had ingeschakeld, te ontsnappen. Verzoeker vluchtte naar Turkije waar hij tot 15 oktober 2009 verbleef en kwam op 22 oktober 2009 in België aan.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) het niet geloofwaardig is dat hij en zijn familie, na de tevergeefse pogingen van de bemiddelaars, niet zouden kunnen rekenen hebben op de bescherming van de autoriteiten aangezien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat bloedwraak verboden is in Syrië en de Syrische overheid, precies tegenover de naar weerspannigheid en ongewenste autonomie neigende stammen, haar gezagsmonopolie absoluut hardnekkig en consequent verdedigt, (ii) uit deze informatie ook blijkt dat een christen nooit een geschikt bloedoffer is voor een gedode moslim, (iii) het weinig geloofwaardig is dat verzoeker, na drie jaar verblijf in Turkije, het risico zou nemen naar Syrië terug te keren om geld op te halen om zijn reis naar België te financieren en om een bewijs bij de politie in Kamishli te gaan ophalen

aangezien zijn vader bij zijn terugkeer naar Syrië zou zijn aangevallen door de familie van A., temeer verzoeker niet de moeite heeft gedaan deze eerst via zijn ooms in Syrië te bekomen, (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn ontsnapping uit de gevangenis vermits het niet geloofwaardig is dat een verantwoordelijke van de gevangenis, die zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de risico's van zijn gedrag, bereid zou zijn gevonden om een verdachte van moord te helpen ontsnappen, (v) hij, ofschoon hij een advocaat heeft - waarvan hij overigens de naam niet weet -, geen enkel nieuws heeft omtrent zijn rechtszaak bij de rechtbank in Kamishli terwijl verwacht kan worden dat hij al het mogelijke zou doen zich hierover te informeren, (vi) zijn identiteitskaart, getuigschrift 2001 en schoolrapport 2005 enkel betrekking hebben op zijn identiteit en schoolcarrière, en zijn aanhoudingsnota enkel bewijswaarde heeft in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat in casu niet het geval is, en bovendien in dit document 'zijn uiterlijk' niet wordt weergegeven terwijl er naar deze kenmerken wordt verwezen, en (vii) er ook in hoofde van zijn vader, broer en moeder - die zich allen baseren op dezelfde vervolgingsvrees - een weigeringsbeslissing werd genomen.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de asielaanvragen van verzoekers vader, broer en moeder, gesteund op dezelfde asielmotieven als deze aangevoerd door verzoeker, afgesloten werden met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (vader en broer), en met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (moeder).

2.6. Niettegenstaande elke asielaanvraag op eigen merites moet worden beoordeeld, stelt de Raad vast dat verzoeker dezelfde asielmotieven inroept dan die van zijn familieleden. In het kader van de asielaanvraag van zijn vader werd door de Raad in arrest nr. 18 309 van 3 november 2008 het volgende beslist: *"Met betrekking tot verzoekers probleem met name zijn vrees voor bloedwraak, stelt de Raad vast dat het antwoorddocument verwijst naar een specifieke casus van bloedwraak die door het 'Verwaltungsgericht Freiburg' werd voorgelegd aan het 'Deutsches Orient Institut' en waarop Cedoca zich baseerde voor het opstellen van het antwoorddocument en dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de algemene informatie over bloedwraak niet van toepassing is in verzoekers geval, zoals hij pretendeert in het verzoekschrift. De Raad merkt vooreerst op dat uit het antwoorddocument kan worden afgeleid dat bloedwraak in het geval van verzoeker niet tot zijn recht komt omdat een christen nooit een geschikt bloedoffer kan zijn voor een gedode moslim. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker uit de informatie verkeerdelijk afleidt dat de Syrische overheid het probleem van bloedwraak niet in de hand heeft. In het document wordt duidelijk en zonder enige twijfel gesteld dat bloedwraak verboden is en gestraft wordt door de wet en dat de Syrische autoriteiten zeker stappen zullen ondernemen tegen personen die betrokken zijn in een kwestie van bloedwraak omdat bloedwraak tussen twee families uit de hand kan lopen en de veiligheid in de regio kan destabiliseren. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker en zijn gezin beslist beroep hadden kunnen doen op de Syrische autoriteiten temeer uit de informatie blijkt dat in de regio waarvan verzoeker afkomstig is en waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld permanent veiligheidstroepen aanwezig zijn. Hoe dan ook, de daad van verzoekers zoon, met name het al dan niet opzettelijke in de waterput duwen van een moslimjongen, en de hieruit voortvloeiende beweerde problematiek met de clan van de jongen zijn feiten van strafrechtelijke en inter-persoonlijke (inter-familiale) aard. Gelet op het voormelde waarbij vastgesteld wordt dat verzoeker, christen zijnde, omwille van zijn religie niet in aanmerking komt voor bloedwraak door een moslimfamilie en uit de informatie tevens blijkt dat de Syrische autoriteiten, die tevens aanwezig zijn in Al Qamishle (Kamishli), de woonplaats van verzoeker, streng optreden tegen bloedwraak, dient aangenomen te worden dat verzoeker bescherming kan krijgen van de autoriteiten wegens deze feiten. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn religie –of enig ander criterium van*

de Conventie van Genève- geen bescherming zou kunnen bekomen van de autoriteiten gezien de houding van deze autoriteiten ten aanzien van bloedwraak. Verzoekers bewering dat hij niet één keer maar drie keer klacht indiende verandert niets aan deze vaststellingen. Immers, naast blote beweringen dient verzoeker een ongedateerde kopie in van een proces-verbaal opgesteld op naam van zijn bureaus in Al Qamishle (Kamishli) naar aanleiding van lawaaihinder door belagers van zijn huis, doch dit document toont enkel aan dat verzoekers huis door onbekenden werd aangevallen en nergens kan daaruit afgeleid worden wie de belagers waren en welke de redenen zijn van de wraakacties. Bovendien betreft het een kopie waardoor de authenticiteit niet wordt gegarandeerd. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers beweerdde problematiek van lokale aard is en dat hij desgevallend zijn toevlucht kan zoeken in Damascus.”.

In het kader van de asielaanvraag van zijn broer, gesteund op dezelfde motieven zoals reeds gezegd, heeft de Raad bij arrest nr. 5 194 van 19 december 2007 het volgende beslist: “De Raad merkt op dat de motivering, die stelt dat bloedwraak in het geval van verzoeker niet tot zijn recht komt omdat een christen nooit een geschikt bloedoffer voor een gedode moslim kan zijn en dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker als christen geen bescherming of hulp zou kunnen krijgen van de Syrische autoriteiten gezien bloedwraak in Syrië verboden is en de Syrische overheid ingrijpt in gevallen van bloedwraak die onopgelost blijven, niet wordt weerlegd. Dit onderdeel van de motivering wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd. Aangaande het feit dat verzoeker pretendeert dat aan de auteur van het Cedocaantwoorddocument verkeerdelijk werd doorgegeven dat verzoekers familie 300.000 Lira zou hebben aangeboden aan de moslimfamilie als bloedgeld, merkt de Raad op dat verzoeker een foutieve lezing doet van het antwoorddocument. Nergens in dit document blijkt dat deze 300.000 Lira zou betrekking hebben op verzoekers problemen van bloedwraak. Het antwoorddocument vermeldt: “We verwijzen naar de expertise van het Deutsches Orient Institut, in antwoord op een vraag van het Verwaltungsgericht Freiburg m.b.t. een analoog Syrisch asiëldossier in Duitsland.” Uit het antwoorddocument blijkt dat het aanbieden van deze 300.000 Lira als bloedgeld niet slaat op de door verzoeker aangehaalde problemen, maar wel op de specifieke casus van bloedwraak die door het ‘Verwaltungsgericht Freiburg’ werd voorgelegd aan het ‘Deutsches Orient Institut’ en waarop Cedoca zich baseerde voor het opstellen van het antwoorddocument. De daad van verzoekers broer, met name het al dan niet opzettelijk in de waterput duwen van een moslimjongen, en de hieruit voortvloeiende beweerdde problematiek met de ouders van de jongen zijn feiten van strafrechtelijke en inter-persoonlijke (inter-familiale) aard. Gelet op het voormelde waarbij vastgesteld wordt dat verzoeker, christen zijnde, omwille van zijn religie niet in aanmerking komt voor bloedwraak door een moslimfamilie en de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15) waaruit blijkt dat de Syrische autoriteiten, die tevens talrijk aanwezig zijn in Al Qamishle (Kamishli), streng optreden tegen bloedwraak, dient aangenomen te worden dat verzoeker bescherming van de autoriteiten kan verkrijgen wegens deze feiten. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn religie – of enig ander criterium van de Conventie van Genève – geen bescherming zou kunnen bekomen van de autoriteiten gezien de houding van autoriteiten ten aanzien van bloedwraak. Verzoeker weerlegt evenmin op dienstige wijze het feit dat de beweerdde problematiek van lokale aard is en hij desgevallend zijn toevlucht kan zoeken in Damascus teneinde te ontkomen aan de belagende familie aangezien de melding dat deze familie alles in het werk zal stellen om hem te zoeken een loutere veronderstelling is.”.

2.7. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker, die geen andere aanleiding voor zijn problemen en beweerdde vervolging aanbrengt, om dezelfde redenen als zijn familieleden de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. Met name omdat uit het antwoorddocument, toegevoegd aan het administratief dossier, kan worden afgeleid dat bloedwraak in het geval van verzoeker niet tot zijn recht komt omdat een christen nooit een geschikt bloedoffer kan zijn voor een gedode moslim, in het document duidelijk en zonder enige twijfel wordt gesteld dat bloedwraak verboden is en gestraft wordt door de wet en dat de Syrische autoriteiten zeker stappen zullen ondernemen tegen personen die betrokken zijn in een kwestie van bloedwraak omdat bloedwraak tussen twee families uit de hand kan lopen en de veiligheid in de regio kan destabiliseren. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker en zijn familie beslist beroep hadden kunnen doen op de Syrische autoriteiten temeer uit de informatie blijkt dat in de regio waarvan verzoeker afkomstig is en waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld, permanent veiligheidstroepen aanwezig zijn. Hoe dan ook, de daad van verzoekers broer, met name het al dan niet opzettelijke in de waterput duwen van een moslimjongen, en de hieruit voortvloeiende beweerdde problematiek met de clan van de jongen zijn feiten van strafrechtelijke en inter-persoonlijke (inter-familiale) aard. Gelet op het voormelde waarbij vastgesteld wordt dat verzoeker, christen zijnde, omwille van zijn religie niet in aanmerking komt voor bloedwraak door een moslimfamilie en uit de informatie tevens blijkt dat de Syrische autoriteiten, die tevens aanwezig zijn in Al Qamishle (Kamishli), de woonplaats van verzoeker, streng optreden tegen bloedwraak, dient aangenomen te worden dat

verzoeker bescherming kan krijgen van de autoriteiten wegens deze feiten. Met de blote bewering dat de belangrijkste plaatsen in de Syrische overheid worden voorgezeten door Arabische families, toont verzoeker niet aan dat hij omwille van zijn religie - of enig ander criterium van de Conventie van Genève - geen bescherming zou kunnen bekomen van de autoriteiten gezien de houding van deze autoriteiten ten aanzien van bloedwraak.

Waar verzoeker verwijst naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het voorvalt in Syrië (zoals ook in Amerika) dat woedende dorpsgenoten het recht in eigen handen nemen wanneer er zich een dodelijk ongeval voor hun ogen afspeelt, beaamt de Raad dat dit het geval kan zijn overal in de wereld waar een menigte geconfronteerd wordt met dergelijke gebeurtenissen, maar dat dit niets afdoet van de vaststelling dat in casu wel degelijk beroep kan worden gedaan op de bescherming van de Syrische autoriteiten. Tot slot wijst de Raad erop dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (D. VANHEULE, *Vluchtelingen. Een overzicht*, Gent, Mys & Breesch, 1998, 40.).

2.8. De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderstreept door de vaststelling dat hij op 3 januari 2009 het risico zou hebben genomen terug te keren naar Syrië om geld en een schriftelijk bewijs vanwege de politie op te halen. Daargelaten verzoekers verweer dat hij zich niet aan een aanhoudingsbevel diende te verwachten, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat, indien verzoeker vreest voor bloedwraak vanwege de familie van de overleden jongen, hij niet zou zijn teruggekeerd naar Syrië, temeer hij nog familie heeft in Syrië. Dat zijn ooms geen afgifte van een klacht kunnen ophalen bij de politie, wijzigt niets aan deze vaststellingen.

Dat hij in detentie werd gehouden en er met de medewerking van zijn oom en een verantwoordelijke van de gevangenis in slaagde te vluchten, is eveneens ongeloofwaardig. De Commissaris-generaal overweegt terecht dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers oom een verantwoordelijke van de gevangenis zou bereid gevonden hebben om verzoeker, zijnde een verdachte van moord, te helpen ontsnappen aangezien deze zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van de risico's die dergelijk gedrag met zich meebrengt wanneer zijn rol aan het licht zou komen. Deze motivering wordt door verzoeker nergens weerlegd en blijft derhalve door de Raad gehandhaafd.

2.9. Gelet tenslotte op het feit dat de betrouwbaarheid van de neergelegde stukken steeds dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens in het dossier, kan de Raad geen bewijswaarde toekennen aan de door verzoeker neergelegde 'aanhoudingsnota' van 12 januari 2009. Documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten kunnen immers slechts in aanmerking worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op voorafgaande vaststellingen. Bovendien merkt de Commissaris-generaal terecht op dat verzoekers 'uiterlijke kenmerken' niet werden ingevuld op het arrestatiebevel, ofschoon er duidelijk naar verwezen wordt, en verzoekers blote bewering, met name dat de beschrijving van het uiterlijk enkel wordt ingevuld voor moordzaken en zelfs inzake geen wettelijke vormvereiste is, is niet voldoende ter weerlegging van deze vaststelling.

De Raad stelt zich overigens de vraag waarom er op 12 januari 2009 nog een aanhoudingsnota diende uitgevaardigd te worden aangezien verzoeker, blijkens zijn verklaringen, reeds werd aangehouden op 6 januari 2009 toen hij naar het politiebureau ging om een schriftelijk bewijs voor zijn vader te vragen. Waar verzoeker nog opmerkt dat het aan de Commissaris-generaal toekomt om een asielaanvraag en de stavingsstukken aan een grondig onderzoek te onderwerpen en het stuk ter beoordeling op eventuele valsheid voor te leggen of de wetgeving na te kijken, en alzo de miskenning van de materiële motiveringsplicht aanvoert, gaat hij er ten onrechte vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen aan aangebrachte stukken evenwel ook bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, hetgeen in casu het geval is, vermits geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege de familie van de overleden jongen.

2.10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een 'volmacht' voegt. Aan deze faxkopie van 11 maart 2010 kan echter geen objectieve bewijswaarde worden gehecht aangezien fax/fotokopieën eenvoudig na te maken zijn door knip- en plakwerk. Bovendien is in deze volmacht opeens sprake van zes advocaten terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal slechts melding maakte van één advocaat (CGVS, p. 9). De Raad herhaalt dat documenten die worden

ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten, slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, hetgeen, gelet op de tegenstrijdigheid omtrent het aantal advocaten, opnieuw wordt aangetoond niet het geval te zijn.

De Raad merkt dienaangaande ook op dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen, met name dat hij, niettegenstaande hij een advocaat zou hebben, tot op heden geen enkel nieuws heeft over het verdere verloop van zijn rechtszaak bij de rechtbank in Kamishli terwijl kan verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om zich hierover te informeren, alsook dat hij op de hoogte is van de identiteit van zijn advocaat/advocaten.

De overige door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde documenten, met name een verzoekschrift tot verklaring van een meerderjarige in staat van verlengde minderjarigheid en de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 15 april 2008, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.11. Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt verzoeker zijn vrees voor eerwraak vanwege de familie van A. niet aannemelijk en maakt hij in ieder geval niet aannemelijk dat hij en zijn familie geen beroep kunnen doen op de bescherming van de Syrische autoriteiten. Hij kan derhalve niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Waar hij nog de schending van artikel 1 A van het VN-Folterverdrag van 10 december 1984 aanvoert omdat zijn familie onbetwistbaar recht heeft op een eerlijk proces, merkt de Raad op dat verzoeker nergens aangetoond heeft dat hij geen eerlijk proces zou krijgen. Bovendien bevat artikel 1 van het VN-Folterverdrag van 10 december 1984 slechts de definitie van 'foltering' zodat het de Raad niet duidelijk is hoe dit artikel kan geschonden zijn.

2.12. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is ingegeven door de motieven die aan de weigering van de vluchtelingenstatus voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar van oordeel is dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een zeer grote discriminatie is ten opzichte van christenen, doch dat hij deze bewering niet staft aan de hand van concrete elementen. Bovendien volstaat de verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat in hoofdte van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op bovenstaande motieven, in gebreke.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS